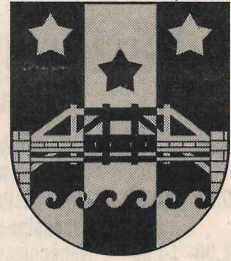

Mazsalacietis

«Liesmas» pielikums

2006. gada 19. maijā

Bezmaksas

REDAKTORA SLEJA

naudas vai kā cita... Šis ir skaists un tieši tāpēc grūts laiks.

Skolēniem un studentiem šis ir smags laiks — jāmācās pašā jaukātajā laiciņā, turklāt parasti jāmācās tā, kā visu gadu tas nav darīts. Skolēnu māmiņām un tētiem arī nav viegli — viņu uzdevums ir sekot, lai lolojums mācītos tā, ka galva kūp, taisni tajā brīdī, kad par mācībām gribas domāt vismazāk. Skolotājiem klājas vēl trakāk, jo viņi taču arī ir tikai cilvēki — kāds tur prieks likt rakstīt nopietnus eksāmenus un kontroldarbus maijā, kad paši tik labprāt gozētos piemājas dārzīņā vai laimīgi uz visām četrām raktos pa savu redīsu dobi!

Arī pašdarbniekiem, aktīvistiem un māksliniekiem pilnas rokas darba — ar pavasari saistītie koncerti, pārskati, izstādes par gadā paveikto... Kad tad citu reizi parādīsies sabiedrībai, ja ne tieši tagad?

Un kur vēl dārznieki — un, tā kā dārznieks ir cilvēks, kam ir dārzs un kas to mīl, tad atļausos teikt, ka Mazsalacā ir milzums daudz dārznieku... Arī viņiem neklājas viegli — viss aug vienlaikus: zāle ar nezāli, puķes ar redīsiem, pieneses zied tik neganti dzeltenī, ka roka neceļas tās noplūkt un iesviest ravējamā kurvī...

Tad vēl putnu treļļi ieviedu pudurī un pirmie saulē nobrūninātie degungali, kas nu attiecas uz pilnīgi visiem Mazsalacas iedzīvotājiem... Eh, dzīve mazpilsētā pavasaros tik tiešām pārvēršas vienā raibā darbu, rūpju, patīkamo pienākumu un izpriecu virpulī. Un tas ir tik jauki — redzēt citkārt mierīgo, gandrīz vai aizsnaudušo pilsētiņu tik rosīgu!

Šomēnes Mazsalacā ir atvērtas divas jaunas izstādes — Guntas Jēkabsones un domubiedru personalizstāde, kā arī pirmsskolas vecuma bērnu radošo darbiņu un skolas bērnu rokdarbu izstāde. Valmierā savus mākslas darbus lieliskā izstādē prezentēja mazsalacieši Jānis un Bīrta Jansoni.

Maijā Mazsalacā ielānāti seši koncerti, bet vēl četros koncertos mazsalacieši aicināti piedalīties, jo tie notiek citās pilsētās.

Vēl maijā ies vaļā Kultūrtūrisma diena, kad uzmanība tiks vērsta uz aktīvo atpūtu un izklaidi, gada pirmā zaļumballe, tāda smalka lieta kā psihodramatiska izrāde Viestura Rudziša vadībā, kā arī tērpu parāde ar Elītu Patmalnieci priekšgalā.

Vēl par maz? Ak, jā, arī pilsēta pamazām tiek sakārtota, liekot jaunu gājēju celiņu Baznīcas ielā.

Viss notiek, mīļš! Vēl tikai atliek parādīt labu gribu no mums pašiem — nu, sakārto to savu pagalmu, izravē puķudobi un izliec puķukasti sev aiz loga. Lai iebrāucējiem un pašiem ir ar ko papriecēt acis! Lai zied mūsu Mazsalaca visās varavīksnes krāsās! Lai vieglu garu nesam visas šīs bezgala grūtās, bet skaistās pavasara-varas dienas!

ILZE MITĀNE

Liels eksāmens skolai

Mazsalacas vidusskolas skolotāji, sasēduši skolas solos, ar vieglu satraukumu gaida pirmo skolas novērtējumu.

Šogad skolā pavasaris atnāca ar sevišķi lielu gatavošanos, kā arī nelielu satraukumu, jo kā nu ne — eksāmens vārdā „akreditācija” bija jāliek visai skolai.

Šim pasākumam skola sāka gatavoties jau ziemā, bet pati akreditācija notika no 24. līdz 26. aprīlim.

Akreditācija nozīmē skolas darba izvērtēšanu pēc noteiktas metodikas, kur izskata skolas darbu noteiktās 7 jomās un 22 sadaļās. Katrā no septiņām jomām vērtējums var būt: *ļoti labi, labi, pietiekami, nepietiekami*.

Vispirms skola pati izvērtē savu darbu un sastāda attīstības plānu, tad ierodas eksperti, kas vērtē, vai šis plāns atbilst reālajai situācijai. Tiek vērtētas labās lietas un doti arī ieteikumi, ko būtu nepieciešams uzlabot līdz nākamajai akreditācijai, kas, maksimums, būs pēc sešiem gadiem.

Akreditācijas komisijā bija 5 eksperti no dažādām skolām, kas skolā uzturējās 3 dienas, vērtējot skolu, intervējot skolotājus un skolēnus.

Labā ziņa ir tā, ka pēc šīm satraukuma pilnajām dienām nāca paziņojums: skola veiksmīgi izturējusi daudzos pārbaudījumus un ir akreditēta. Vēl labāk ap sirdi kļuva pēc ekspertu ziņojuma saņemšanas, kurā skola no 20 jomām 7 tika vērtēta ļoti labi, pārējās — labi. Skolas direktore I. Bērziņa atzīst, ka pati skola sevi vērtējusi daudz stingrāk un ka galarezultāts iznācis pat pozitīvāks, nekā cerēts.

***

Lai arī prese tika liegta iespēja noklausīties ekspertu pirmo vērtējumu, kas nebija gala ziņojums, bet gan skolas stāvokļa viegla ieskicēšana, eksperts **Agris Zakulis**, Limbažu 3. vidusskolas direktors, kā arī komisijas vadītājs, labprāt pēc vērtējuma nolasišanas atbildēja uz jautājumiem.

Kāds jums radies iespaids par Mazsalacas vidusskolu šo trīs dienu laikā?

Dažiem ekspertiem šī tikšanās ar Mazsalacas vidusskolu nav pirmā. Es un mans kolēģis Žanis Andže, Limbažu rajona Liepupes vidusskolas direktors, bijām eksperti Mazsalacā direktora atestācijā 2000. gadā. Tāpēc mums un arī pārējiem komisijas locekļiem ir patīkami redzēt to darbu, kas ir paveikts, — sākot jau ar renovāciju un visiem pārējiem uzlabojumiem, kas ir padarīti šo sešu gadu laikā. Daudz no iecerētā ir jau realizēts, un ceram, ka tās lietas, īpaši saimnieciskajā ziņā,

kas vēl palikušas, līdz nākamajai akreditācijai tiks paveiktas.

Kas ir tās lietas, kuras skolai vajadzētu uzlabot?

Sāksim tomēr ar to, kas ir tas labais! Pirmkārt, tā ir bibliotēka — tieši materiālu ziņā. Tas, ka skola var nodrošināt ar mācību literatūru skolēnus un ne tikai — par to mēs visi pārējie varam tikai apkaust un tik tiešām par to ir liels prieks!

Bet ir lietas, kuras būtu pilnīgi noteikti jāuzlabo — no ārpusē skolai ir izdarīts ļoti daudz, bet iekšpusē vēl ir gana darāmā. Piemēram, būtu jāuzlabo skolēnu ģērbtuves — tas attiecas gan uz jauno, gan veco skolu; grīdas 3. stāvā, ķīmijas, fizikas u.c. kabinetos pietrūkst mācību tehnisko līdzekļu. Bet, cik es nopratu no sarunas ar domes priekšsēdētāju Beķera kungu, nākamgad tiks risināts jautājums par datoru nomaiņu, jo tie, kas ir dažādos projektos iegūti, jau ir novecojuši. Tādu vajadzību salasās ļoti daudz...

Kā jūs vērtējat skolotāju darba stilu?

Vislabāk skolotāju darba stilu novērtē skolēnu darba rezultāti. Mazsalaca aizvadītajā gadā ir

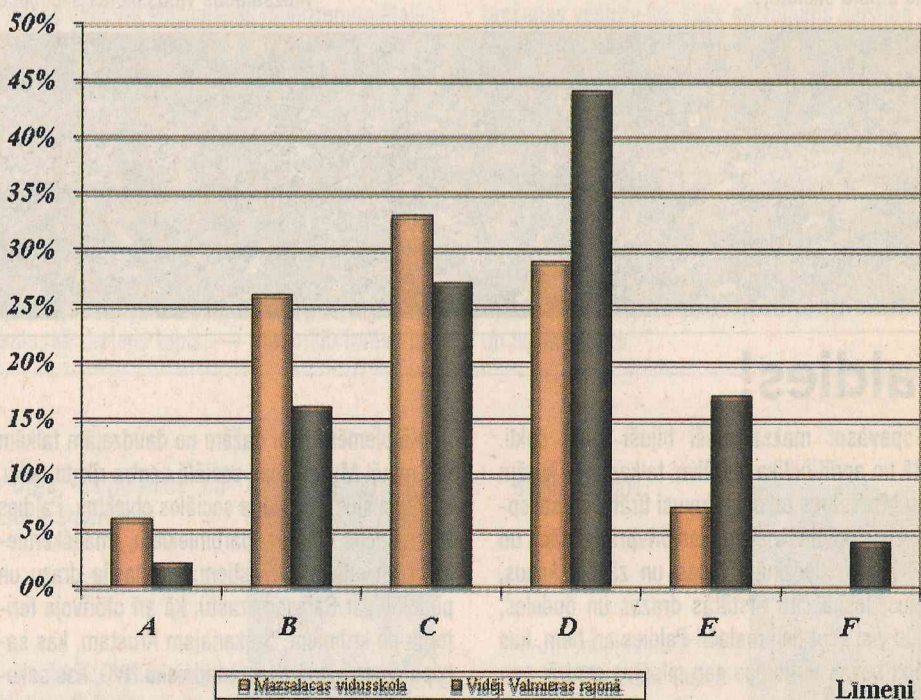
strādājusi godam — visos mācību priekšmetos rezultātu vērtējums ir augstāks par rajona vidējo līmeni, daudz skolēnu ir ieguvuši A līmeni eksāmenos, īpaši ekonomikā, daudz olimpiāžu uzvarētāju rajonā un nupat ieguvāt arī valstī labāko vietu ekonomikā... Tas tiešām ir tikai pozitīvi! Un tas ir skolotāju, skolēnu un vecāku kopējais darbs.

Manuprāt, skola savu vietu Valmieras rajona skolu rangā ir saglabājusi, bet, protams, ir jādomā, kā piesaistīt un saglabāt tos, kas beidz 9. klasi, lai nemazinātos skolēnu skaits vidusskolā. Tā ir galvenā Mazsalacas vidusskolas problēma, kas jārisina kā skolai, tā pašvaldībai un vecākiem — kā pārliecināt, ka arī šeit ir gana labi. Jums jāemēģina šo strautu, kas dodas uz Valmieras pusi, apturēt vai noturēt tā, lai tas neaizplūstu, bet ietecētu tepat Salacā!

***

Lai arī gala apstiprinājums par skolas akreditāciju vēl kādu brīdi jāgaida no Rīgas, tomēr īpaši lielus pārsteigumus tam nevajadzētu nest, tāpēc atliek vien apsveikt skolu šī lielā eksāmena iztūrešanā!

Mazsalacas vidusskolas un Valmieras rajona skolu centralizēto eksāmenu rezultāti (%)

Limeņi

Mātes diena Mazsalacā

Lai arī diena, kad godinām un lutinām savas māmiņas, ir tikai viena gadā, mazsalacietīši to itin veiksmīgi pastiepa garāku, sākot svinēt Mātes dienu gan 11., gan 12. maijā, bet visa lielā svinēšana, protams, notika svētdien, kad ikviens laba bērna pienākums un dienas uzdevums bija iepriecināt savu māmiņu — jo agrāk, jo labāk.

Bet sāksim visu no sākuma.

Ceturtdien, 11. maijā, savas māmiņas sveikt steidza paši mazākie — bērnodārza audzēkņi. Katra grupiņa — sākot ar pašām mazākajām «pelēm» (visa grupiņa bija pārvērtusies piemīļīgā pelubērnu bariņā, kas rādīja, ko prot un māc), līdz pat bērnodārzniekiem, kas jau šoruden dosies uz skolu, — bija sagatavojuši dažādus priekšnesumus. Tika dziedātas dziesmas, dejots un dūšīgi skaitīti dzejoļi. Pēc Mātes dienas koncerta atsevišķas grupiņas bija sarūpējušas mazus pārsteigumus mammām savās klasītēs — tika dalīti pašu veidoti apsveikumi, ziedi un bučas. Pēc tam ģimenes ar bērniem vēl devās dažās rotalās — cik interesantas gan var pārvērsties visvienkāršākās rotalās, ja arī mamma un tētis rotājās līdz!

Piektdien, 12. maijā māmiņas sveikt bija sapulcējušies skolas un mūzikas skolas bērni un jaunieši. Koncerts notika kultūras centrā. Koncerttēju bija daudz — atjaunotais mūzikas skolas pūtēju orķestris, dziedātāju ansamblis no skolas un kultūras centra, meiteņu koris, kā arī solisti un dzejoļu deklamētāji. Diemžēl arī šoreiz neizdevās piepildīt pilnīgi visas skaitītāju rindas, un paldies tām mammām, kas, par spīti dārz darbiem un citām neatliekamām darīšanām, tomēr bija atradušas laiku atnākt un noklausīties savu lolojumu sagatavoto koncertu.

Svētdien beidzot bija klāt gan pirmais pavasara lietus, gan arī ilgi gaidītā Mātes diena. Mātes dienai veltīts dievkalpojums notika Mazsalacas baptistu baznīcā, kur svētrunu teica Liepājas

Savas māmiņas bērnodārzā sveica arī paši mazākie bērnodārza audzēkņi.

baptistu draudzes mācītājs Jānis Bērze-Bērziņš. Bija arī iespēja nest bērnu draudzes priekšā, lai mācītājs par tiem aizlūgtu un dotu savu svētību.

Diena turpinājās ar svētdienas skolas noslēguma pasākumu — pikniku, ko gan mazliet iztraucēja pavasara lietūtiņš.

Pulksten 14 Skaņkalnes pagastmājā notika Mātes dienai veltīts pasākums — izstādes atvēršana «Skaņkalnes 3 iedzimtīte un 2 ieceļotāji». Savus darbus publikai izstādīja 3 «iedzimtīte» — Daina Kurele, Laila Līsmāne un Atis Bambāns — visi «tīri» skaņkalnieši un turklāt

bijušie skolnieki diviem «ieceļotājiem» — Jānim un Birutai Jansoniem.

Pēc izstādes atklāšanas sekoja saruna-lekcija par mākslu, to vadīja zinātniece B.M. Eglīte, bet pasākumu kuplināja dāmu trio no Kocēniem «Kas ar mani». Izstāde Skaņkalnes pagastmājā priecēs tās aplūkotgribētājus vēl labu laiciņu.

Diena turpinājās pie Mazsalacas slimnīcas, kur pl. 15.00 pie Bruno Kleines piemiņas zīmes ziedus bija atnākuši nolikt domes, slimnīcas, bērnodārza un skolas pārstāvjus, kā arī neliels ļaužu bariņš. Dome, slimnīca, bērnodārzs un

skola bija aicināti uzrakstīt labdarim Bruno Kleinem vēstuli, kas tad tika daļēji nolāsīta pie pieminekļa.

Pasākumu virteni noslēdza Dmitrija Šostakoviča simtgadei veltīts kameramūzikas koncerts kultūras centrā, kur uzstājās Antra Bigača (mezosoprāns), Krišjānis Norvelis (bass) un Uģis Krišjānis (klavieres). Diemžēl arī šeit klausītāju rindas bija paplānas, lai gan pasākums bija bez maksas un ļoti augstā kvalitātē...

Šādi pagāja Mātes diena Mazsalacā — piepildīta, jauka un beigās arī saulaina!

Deja kā dzīvesveids

— Deja man nozīmē pašizpaušmi. Tas ir dzīvesveids, lielākā daļa no manas dzīves.

INITA BRENGULE jau ilgus gadus mēro ceļu Valmierā — Mazsalaca, lai mācītu jaunajiem mazsalacietīšiem mīlestību uz tautas deju. Viņai deju kolektīvu vadīšana ir 20 gadu pieredze. Viņas darbavietas Mazsalacā ir skola un kultūras centrs, kur ap viņu ik nedēļu pulcējas krietna daļa Mazsalacas jauniešu.

— Pagājušogad kultūras centrā man apritēja 10. gads, kopš tur strādāju, bet nē... varbūt tas bija jau aizpagājušogad? Un skolā, man liekas, jau iet... četrpadsmitais... bet varbūt septiņpadsmitais? Šausmas, bet, godīgi sakot, es nemaz nezinu! Tad man ir jāskaita tā nopietni.

Un tainība jau vien būs tiem, kas saka, ka laimīgie laiki neskaita, jo Inita Brengule nu reiz ir viens no tiem cilvēkiem, kas uz darbu brauc ar prieku un dara to ar patīkšanu. Arī gadus skaitīt nav vērts, jo kāda gan tam vairs nozīme, ja pie vi-

ņas deju teju vai puse Mazsalacas bērnu un jauniešu?

— Manā pārziņā ir pirmā klase un trešā, ceturttā — šie ir divi skolas kolektīvi, un nosaukums viņiem ir «Kipari». Tad kultūras centrā man ir pirmsskolas bērnu grupa — trīs un četrgadnieki, nākamā grupa ir piecgadnieki un bērni līdz skolas vecumam, tad nāk «Spārīte» — piektā, sestā un dažādi no septiņās klases, un vidusskolas grupa «Draugi» no astotās līdz divpadsmitai klasei. Vēl ir otrs jauniešu kolektīvs «Velniņi», kur deju pārsvarā vidusskolēni — topošie studenti. Cik tad sanāca kopā? Septiņi deju kolektīvi!

Vai tiešām tev izdevies iesaistīt lielāko daļu Mazsalacas jaunatnes dejušanā?

— Un man par to ir liels prieks! Bet, kas pats galvenais, — man šķiet, ka dejojot nāc tikai pašiem bērniem un jauniešiem! Viņi ir ar savu mērķi, ar savu stāju — es nekad neesmu dzirdējusi kaut kādas runas par alinājiem, dzeršanu vai tamlīdzīgām palaidinīgām nodarbēm.

Vai tavi Mazsalacas deju kolektīvi jau ir pierādījuši sevi plašākai publikai, kļuvuši pazīstami?

— Jā, piemēram «Velniņi» pagājušogad labi startēja skatē; «Spārīte» ir slavēta ar to, ka viņi, pirmo gadu kopā nākuši — tad viņi bija vēl pirmsskolas vecuma bērni, vienīgi no rajona aizbrauca uz Dziesmu un deju svētkiem. Atceros, mēs abas ar Daci Jurku sūtījām bērniem līdzīgu uz Rīgu vecākus, kas dzīvoja kopā ar viņiem, un, lai mazajiem nebūtu kājām jāiet gājienā, vedām viņus zirgu pajūgā...

Jauki ir tas, ka kolektīva kodols palicis nemainīgs — divi trīs nomainījušies, bet pārējie turas kopā joprojām. Man jau ir tāda klusa cerība, ka viņi izaugs līdz jauniesiem...

Parasti piektajai, sestajai klasei ar dejušanu ir problēmas. Viņiem rodas citas intereses, mainās rakstūrā, bērni aug un netiek paši ar sevi kārtībā...

Bet ar šitiem — cepuri nost! — viņi man nāk un nekavē mēģinājumus, un deju no visas sirds! — smaidot saka Inita.

Kā ir ar jauniešiem, kas beidz mācīties Mazsalacā — vai kolektīvs izjūk?

— Varu pastāstīt, kā man gāja ar «Velniņiem». Pēc devītajās klases ļoti daudz vidusskolēnu aizbrauca mācīties uz Valmieru vai kur citur, kolektīvs praktiski izjuka, jo palika tikai divi jaunieši. Toties tagad viņi visi braukā uz Mazsalacu un mums divreiz mēnesī svētdienās ir mēģinājumi!

Tātad tev arī svētdienas izvērsās par darba dienām...

— Ģimene jau, protams, cieš, es pati arī vēl mācos un ne vienmēr visu paspēju, bet tā jau ir — jo vairāk dara, jo vairāk arī var padarīt.

Un darāmā patiešām Initai netrūkst: pirmdienās un trešdienās viņa visu dienu «dejo» pa Mazsalacu, otrdienās, ceturtdienās dejušana notiek Kocēnos, kur Inita ir deju skolotāja pieciem kolektīviem. Piekdienas ir brīvākas, tad Inita atslēdz telefonus un velta laiku sev — ilgāk pagul, lasa grāmatas, saved sevi kārtībā...

Reizi mēnesī Inita studē Vidzemes augstskolā tālmācībā tūrismu, ir 4. kursā.

Inita arī pati dejo — līnijdejas. Agrāk bijusi kolektīva vadītāja, tad atteikusies no šī pienākuma. Lai neizjuku kolektīvs, sameklēju jaunu vadītāju, bet pati tagad stāv deju rindās.

Dejojot ir arī pabūts visdažādākajās zemēs: Spānijā, Austrijā, vēl padomju laikos — Čehoslovākijā, protams, arī visās valstīs, kas iznāk pa ceļam — Itālija, Vācija, Polija, Slovākija...

Ārzemniekiem ļoti patīkot latviešu tautas dejas — tēpi, tas, kā brunči griežas dancojot... viss esot stipri atkarīgs no horeogrāfijas, bet latviskā mentalitāte, mūzika lieliski patīkot arī ārzemniekiem.

Kas ir lielākās grūtības, ar kurām nākas saskarties šajā darbā?